

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

nº 414/69

CEDOC
FONS
A. VILADOT

Salvem Joan Comorera !

Fem que siguin alliberats tots els presoners del franquisme !

" La part de l'exèrcit espanyol que es va sublevar el 18 de juliol de 1936 va mancar al jurament de fidelitat que havia prestat; jo no hi vaig voler mancar.

Com que la sobirania ve del poble, els que van mantenir-se fidels a la República foren els únics fidels a la nació.

No vaig venir a Espanya fugint del Partit Comunista, com injustament s'ha dit, sinó perquè vaig creure arribat el moment de l'obligació moral de fer-ho ".

(Joan Comorera davant del Consell de Guerra que li demanava pena de mort i el va condemnar a 30 anys de reclusió). Barcelona 7 d'agost 1957

Aquestes afirmacions són les d'un marxista-leninista autèntic. Joan Comorera ha demostrat que el marxisme-leninisme es fon i es confon amb les idees de nació i de la nació.

Amb aquestes afirmacions davant el tribunal militar de Barcelona, Joan Comorera ha plantat cara dignament als seus "jutges" en el mateix moment en què anaven a decidir de la seva vida.

I és que el secretari general del P.S.U. de E. creu que si la vida no està al servei o en defensa de les idees pròpies no val la pena de viure-la.

Joan Comorera ha fet honor, doncs, al mandat del poble de Catalunya en investint-lo diputat al Parlament Català i diputat a les Corts de la República.

L'home condemnat a 30 anys de presidi a Barcelona ha fet honor a la seva qualitat de Conseller de la Generalitat de Catalunya i es comporta com un digne col.laborador del President Martí, Il·luis Companys, que tot Catalunya venera i es promet dur en triomf al Panteó de la Pàtria.

Joan Comorera ha fet honor al càrrec de secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya en produir-se com un dirigent de la nostra classe obrera i del nostre poble.

Aquest honor és el seu delict. "Delict" que les autoritats franquistes no s'han atrevit a dir públicament que condemnaven en la persona d'un revolucionari i patriota que Catalunya assistirà a mesura que passaran els dies i coneixerà el comportament del conseller que vesteix per segona vegada l'uniforme de presidari per haver servit Catalunya i la República, la classe obrera i el nostre poble.

Amb les seves declaracions davant del tribunal militar, Joan Comorera ha teiv indicat el dret de defensa del qual els pobles hispànics van fer us el 19 de juliol del 1936 en plantar cara a la sublevació militar-falangista, com ha reivindicat també el dret de tots els caiguts, de tantseval el color, per haver-la combatut després.

La seva condemna ha d'ésser, doncs, un estímul per a accentuar la solidaritat que tots devem als empresonats i llurs familiars.

Unim-nos, doncs, i dempeus per salvar Joan Comorera i alliberar tots els empresonats de la Península !

UAB
Biblioteca General
CEDOC

Fa quaranta anys, un partit heroic dirigit pel geni de Lenin sotraguejà el món des de Petersburg. Gràcies als sacrificis de milions d'obrers i de pagesos enarborant la bandera del socialisme, la sisena part del nostre planeta deixà d'ésser objecte de l'explo-tació capitalista.

Els sacrificis han estat immensos, però al cap de quaranta anys la Unió Soviètica ha esdevingut la segona potència mundial; la potència que estalona -- i en certs aspec-tes supera -- els Estats Units de Nordamèrica.

Heus ací que el que ara fa quaranta anys encara era una utopia, gràcies a una in-terpretació i a una aplicació correcta -- i enriquint-les -- de les teories de Carles Marx, avui és, amb la Unió Soviètica en primer pla, una esplendorosa realitat: el so-cialisme. Tanmateix, un període històric curt d'un instant en la vida de la humanitat.

De les runes de l'Imperi tsarista sorgí una humanitat nova que ha acabat amb l'analfabetisme, ha creat una poderosa indústria, una agricultura moderna i racional, ha obert els camins de la cultura a tots els homes i dones aptes de la Unió Soviètica, sense les limitacions de fortuna o la discriminació social o racial que són la injustícia pròpia dels règims basats en la propietat privada.

Atacada i bloquejada per tots costats d'ençà de la seva naixença, la República dels Soviets -- matriu de la Unió Soviètica -- a la mort de Lenin havia esmicolat tots els exèrcits blancs i els de la intervenció internacional.

I d'ençà de la Conferència internacional de Gènova, fa trenta cinc anys que la U.R.S.S. es troba al centre de la vida diplomàtica del món; ahir a la difunta Societat de Nacions i avui a l'O.N.U. defensant i fent progressar els anhels de pau i de lli-ber-tat de tots els pobles grans o petits.

Envaïda per la fúria hitleriana, el bo i millor de la Wehrmacht fou fet a miques davant Stalingrad i el món fou salvat del perill dels "mil anys" de terror anunciats pel paranoic elevat a Cancellier per a desgràcia del propi poble alemany. I si el 26è. aniversari de la Revolució d'Octubre es recorda amb la victòria de Stalingrad, el de dos anys després es fa cremant les banderes hitlerianes a la Plaça Roja de Moscou, quan en-cara ressonaven els crits de victòria de la presa de Berlín.

La humanitat lliure i progressiva no pot oblidar-ho. Què poden valern davant d'una tal epopeia -- que costà a la Unió Soviètica 17 milions de morts i immenses destroces ma-terials --, els intents de minimitzar-ne el valor per a tot el món democràtic, no més que per antisocialisme i antisovietisme?

Quan a certs "crítics" de la Unió Soviètica, què poden valer llurs "estudis serio-sos", que no són res més que referències a simples anècdotes d'un règim que en tots els ordres de la seva vida -- econòmic, social i polític, de l'ensenyament, de la cultura, de la ciència, de la sanitat, etc. --, del "no res" ha edificat una socie-tat civilitzada de 200 milions d'ànimes; que d'una presó de pobles que era la vella Rus-sia n'ha fet una germanat de pobles lliures i iguals en drets, en evolució constant i victoriosa, de cara al món de pau que necessitem i volem tots els homes i tots els po-bles dignes d'aquests noms?

Que a la Unió Soviètica hi ha de defectes? Evidentment que n'hi ha. Que hi ha homes que han comés errors greus i que fins i tot han abusat de llur situació de diri-gents i de governants? És clar que sí. Però els errors i els defectes comprovats es co-rregeixen en la mesura de les possibilitats materials i humanes. Els dirigents infatuats o prevaricadors han caigut, cauen i possiblement cauran encara; però el règim socialis-ta el tenim aquí, dret i sòlid com una roca, corregint-se ell mateix i apuntant-se aveng-sobre aveng, victòria damunt victòria. I si el 1917 l'espurna saltà de l'Institut Anol-ni, el 1957 fa anys que l'espurna és torxa que il·lumina, ultra la vasta Unió Sovièti-ca, les democràcies populars d'Europa i Asia, amb la immensa República xinesa al davant; es torxa que il·lumina també les forces democràtiques i el proletariat del món capitalis-ta.

El potencial moral i humà del món socialista no para d'augmentar; l'industrial i agrícola progressen a despit de les dificultats i dels errors propis de tot procés de

croïxença; el camp de la cultura i de la ciència és cada dia que passa més vast i l'obra d'emulació pacífica, pròpia del socialisme, és cada dia més eficaç i prestigiosa. I per a centenars de milions d'homes i dones escampats per tots els continents cada dia pesará més l'exemple i la significació de cada un dels dos esdeveniments, posem per cas, que caracteritzen per damunt de tots els altres l'enorme avenç científic de la meitat del nostre segle: la desintegració de l'àtom i el de la inauguració de l'era de l'astronàutica. El primer és inaugurat pel món capitalista amb les matances de Hiroxima i Nagasaki; el segon, per la Unió Soviètica amb un experiment de la més alta probitat científica, els satel·lites artificials Nos. 1 i 2 com un missatge de pau. Per més que facin, o diguin, els ressentits o els malintencionats, ningú no podrà alterar la significació d'aquests dos exemples.

Tanmateix, els treballadors i els veritables homes de ciència de tot el món; els amants de la pau, de democràcia i de llibertat tenen, en ocasió dels quaranta anys de la Revolució d'Octubre, un nou motiu per a valorar la contribució de la Unió Soviètica a l'obra de progrés material i intel·lectual de tota la humanitat.

Visca, doncs i endavant l'obra iniciada per Wladimir Ilich ara fa quaranta anys !

.....

FRANCO I LA MESURA

El general Franco s'ha fet homenatjar a l'ocasió dels vint i un anys de la seva exaltació al cap de l'Estat espanyol. Record tanmateix trist per a trenta milions de ciutadans sense ciutadania en un país desfet en el qual l'arbitrarietat és la llei fonamental de l'Estat. Record entenebrit per una oposició que no ha sabut encara trobar el parell de punts bàsics per a la coincidència que pot encara provocar l'explosió patriòtica, democràtica i republicana que acabi amb un règim que s'eternitza perquè certes forces antifranquistes no avantposen la voluntat i el dret dels pobles hispànics a la voluntat de certs partits i fins i tot a la personal de certs homes.

Franco continua gràcies a que, un cop perduda la guerra, no s'ha mantingut la unitat que ens va permetre de fer la guerra durant 32 mesos en defensa de la legalitat republicana agredida i que no ha prescrit. És per això que Franco, al cap de vint i un anys encara pot fer declaracions tan sarcàstiques com las del primer d'octubre d'enguany. Car a qui a volgut convèncer el general Franco? Cal suposar que són els medis de la finança internacional -- més concretament els que tenen la seu a Londres després dels comentaris del Times -- que no pas els estenallats de mil mares a l'interior de l'Estat espanyol.

Per bé que tots ens sabem la cançó del verticalisme franquista separen aquestes perles del rosari recitat pel caudillo al director de l'agència EFE el dia primer d'octubre, després de parlar de "arraigo", "estabilidad", "realizaciones" i altres idees arxisabudes.

"En veinte años hemos hecho el trabajo que no hicieron veinte generaciones." I l'home no està encara cansat després de la feina equivalent a la tasca humana de quatre segles de treballar. Per això afegí: "Si el puesto que en servicio de la nación ocupó fuera fácil y sencillo, ha tiempo que me hubiera dado por jubilado y buscado más difícil empeño. En cierto aspecto, pudiera decirse que no temo, sino que amo la dificultad."

Potser s'ho creu. Allò, però, que ja costa que s'ho creguin els interessats són aquests dos punts: "Si hemos de hacer comparaciones, con el que hay que comparar al obrero español es con el obrero español de antes." "Cinco años de República y de gobiernos de predominio socialista demostraron claramente sus perjuicios para las clases trabajadoras. España conoció entonces el paro obrero más alto de todo el siglo. La producción nacional descendió al más bajo nivel que pueda concebirse."

I aquest altre, a la pregunta de si està satisfet de la joventut: "Desde luego estoy muy satisfecho". Per bé que va haver d'afegir: "Hoy, a la juventud no se le puede juzgar por las piruetas de unos pequeños grupos que padecon un sarampión juvenil".

L'aritmètica, la veritat, la lògica i la probitat van quedar una vegada més d'allò més ben servides.

LA CAMPANADA QUE HA FET SALTAR FRANCO.

A continuació traduí'm uns paràgrafs de l'important article que, sota el títol Tensions desintegradores. Vint i un anys de Franco, ha publicat a Londres el corresponent especial del Times.

No hi fem cap comentari, perquè els fets senyalats són per ells mateixos prou eloqüents:

"En l'edifici de l'Estat Nacional Sindicalista es veuen ja esberles, algunes de les quals no afecten més que la façana, però d'altres arriben àdhuc fins als mateixos fonaments".

"Si Espanya ofereix tant d'interès per a l'observador interessat en la política és perquè, en comptes de presentar l'aparença monolítica d'altres Estats totalitaris, mostra un conjunt que es desintegra. El règim sofreix els efectes de tensions internes degudes no als atacs sovintejats de l'oposició que actua a l'exterior, sinó a les forces desintegradores interiors.

"La situació econòmica no es tranquil·litzadora. L'administració està corsecada per la corrupció. Han estat resolts pocs problemes i, molts, com el de les nacionalitats de la perifèria, resultaran intractables en el futur. Les diferències entre rics i pobres són molt agudes, i la classe mitjana, a les regions on encara existeix, perd cada dia terreny. Espanya ha abandonat el Marroc, i el seu exèrcit amb un quadre d'oficials tan nombros com desproporcionat, roman inactiu. La majoria de la gent es dona perfectament compte que Espanya va molt a la cua d'altres països de l'Occident europeu i aquesta és, sobretot una de les coses que subleva els intel·lectuals".

Els mètodes d'instrucció pública i propaganda han fracassat i la generació jove, la que ha nascut i crescut precisament en un ambient d'aïllament polític es veu ara turmentada per les preocupacions polítiques....".

"La repulsa del règim per part de la generació jove es feu ben patent amb motiu dels aldarulls universitaris de Madrid l'any passat i de Barcelona el mes de Novembre i gener d'enguany. I l'aspecte més simptomàtic era el que presentaven els estudiants catalans de les manifestacions l'edat dels quals oscil·lava entre 19 i 21 anys, és a dir, que llur majoria havia nascut durant la guerra civil...".

Parlant de la darrera combinació ministerial diu: "Però la tensió interior que motivà els canvis ministerials del passat mes de febrer fou més aviat de caràcter econòmic que intel·lectual. I és que la situació econòmica havia arribat a ésser menaçadora. L'augment del 30 % concedit en els salaris havia estat neutralitzat a conseqüència de l'augment en el cost de la vida. La pesseta baixava i arribà a cotitzar-se a 54 amb relació al dòlar. Les reserves de divises nordamericanes s'esfumaven i la circulació fiduciària batia tots els rècords i així el desembre del 1956 pujà la suma de 55.821 milions de pessetes, és a dir, es registrà un augment de 8.776 milions amb relació al mateix període de l'any abans."

"...El dèficit, ja crònic, havia arribat als 16.000 milions de pessetes".

Tractant de l'entrada de Gual Villalbí al govern afegeix: "En un discurs pronunciat a primers d'any donà a conèixer el seu pla d'austeritat, de revisió de plans tan ambiciosos com són els de la industrialització d'Espanya sota el control de l'Estat, l'abandonament de la protecció oficial a les indústries nacionalitzades i l'ajut a la indústria privada. Aquesta exposició suscità una resposta molt viva del ministre d'Indústria, senyor Planell..."

"L'abril d'aquest any, don Ignasi Vilallonga, destacat financer valencià president del Banc Central, sortí a escena amb un informe llegit davant un miler d'accionistes. El document constituï, probablement, una de les crítiques públiques més dures fetes fins llavors a la política del govern." "Però fins ara no sembla que s'hagi adoptat cap mesura seriosa que tendeixi a envigorir l'economia".

Feta la remarca segons la qual la declaració de Gual Villalbí causà "l'important descens dels valors industrials", continua: "Però una prova més que el descens econòmic no ha estat aturat la tenim en la reducció del pes del pa mantenint el mateix preu".

.....

EL DRET DE CATALUNYA A L'AUTODETERMINACIÓ

Catalunya és un nucli humà que reuneix tots els elements constitutius d'una nació. Però no és una nació lliure, sinó que és una nació oprimida que té el dret i el deure de lluitar per la seva independència. Ha de lluitar-hi, perquè la seva lluita és part integrant i indissoluble de la lluita per la revolució democràtica a la Península que obrirà els camins del socialisme, la qual cosa seria impossible amb la subsistència de l'actual Estat unitari, centralista i imperialista espanyol.

El moviment nacional de Catalunya és històricament progressiu, revolucionari: "Cada avanç, en el sentit nacional de Catalunya, ha coincidit i en determinats casos, ha impulsat, un avanç progressiu en el conjunt de la política espanyola" -deia Joan Comorera el 1942 a Mèxic. I havia dit el 1939 des de Moscou: "Cada salt endavant del poble català correspon a un salt endavant del poble espanyol. La lluita del poble català es confon amb la lluita del poble espanyol per la democràcia".

Procés positivament revolucionari. Exemples de només aquest segle: la lluita de Catalunya el 1906 contra la llei de Jurisdiccions que esbarlà el poder de la casta militar a Espanya i donà una revifada al republicanisme, que havia sabut aprofitar la conjuntura oberta per la pèrdua de les colònies espanyoles el 1898; el 1901, quan la lluita armada de Barcelona contra l'aventura imperialista al Marroc; el 1917, quan Barcelona fou la seu de l'Assemblea de parlamentaris; del 1923 al 1930 fou Catalunya un dels baluards fonamentals de la lluita contra la dictadura dels generals Primo de Rivera, Berenguer i Aznar; el 1931 fou la primera a proclamar la República del 14 d'Abril; fou la que no perdé la seva bandera en les eleccions del 1933 i la que estigué a l'avantguarda, amb el proletariat d'Astúries, en la revolució d'Octubre del 1934; la que el 16 de febrer del 1936 esclafà els lerrouxistes i gilroblistes, lligaires i requetés i els havia oposat una muralla durant tot el bienni negre. Catalunya fou la primera a escalfar, el gloriós 19 de Juliol, els militars sublevats...

"Tots aquests fets en escala ascendent revolucionària -afegia Comorera el 1942- han anat acompanyant el procés revolucionari de maduresa nacional del poble català".

Un procés el caràcter revolucionari del qual és avui encara més accentuat pels efectes de la dictadura franquista. Car catalunya i les altres dues nacionalitats oprimides d'Euscadi i Galícia han sofert un doble jou: el jou que el franquisme ha imposat a tots els espanyols, afegit al jou suplementari per a sotmetre en major escala catalans, bascos i gallecs, doble jou sotà el qual, però no han sucumbit.

I molt menys Catalunya, que és la nació més avançada de l'Estat plurinacional i imperialista espanyol, en la qual es dona històricament el cas paradoxal següent comparat amb el d'altres nacions oprimides: Mentre en els Estats multinacionals, la nació que serveix de base a les classes i castes opressores és en general la més avançada econòmicament, política i cultural, a l'Estat espanyol la nació oprimida catalana ha arribat a un nivell econòmic, polític i cultural més alt que el de Castella, seu i base de les classes i castes opressores. Nació oprimida en la qual la burgesia és més forta, rica i desenvolupada que no pas a Castella i on, no cal dir, el proletariat industrial hi és també més dens i més combatiu que a la nació opressora.

L'experiència de l'Estatut. Repetim el qualificatiu: nació opressora. Car per a Catalunya existí opressió nacional, per tal com al poble català se li negà l'exercici del dret inalienable d'autodeterminació. En monarquia, república o sota el franquisme, la nació catalana és una entitat regional, soldada a la divisió provincial espanyola, i les engrunes de descentralització o d'autonomia de la monarquia i de la República, amb la Mancomunitat o l'Estatut, han estat concessions gracioses d'un Poder central tan atemptatori del dret d'autodeterminació dels pobles com el mateix franquisme, encara que no hagin emprat les formes violentes del règim del general Franco. Per a la monarquia quan ha volgut semblar liberal, o la República en mans de republicans d'esquerra

i de socialistes, Catalunya no ha estat altra cosa que l'objecte d'una "tutela" inadmissible sota el punt de vista del dret dels pobles a disposar lliurement de llurs destins. L'experiència de l'Estatut del 1932 és concluent.

Pastat a San Sebastián "entre cavallers". L'Estatut d'autonomia de Catalunya provocà una lluita violenta a les Corts Constituents, prèvia l'ambaixada en la qual els catalans Marcel·lí Domingo i Nicolau d'Oliver van fer un trist paper en fer capitular el president Macià amb la seva República Catalana, l'acte tanmateix més revolucionari del 14 d'Abril. Discutit a les Constituents amb acritud i, en certs moments amb evident mala fe, l'Estatut sortí pobre i raquític de les mans de republicans i de socialdemòcrates, els quals es burlaren olímpicament de la voluntat popular de Catalunya en plebiscitar el projecte de Núria, que no era ni ombra, però, de la República Catalana, ofegada per ambaixadors sense perspectiv, malgrat l'etiqueta de socialista de Fernando de los Ríos, el qual, amb aquell acte confirmava l'unitarisme i el centralisme reaccionari del seu partit i anunciava les futures batalles contra les aspiracions nacionals de les tres nacions històriques oprimides per Castella.

Oprimides per les classes i les castes més retrògrades de Castella, de les quals republicans i socialdemòcrates es feien instruments, desviació paradoxal, de polítics que es diuen marxistes i que neguen els principis de Marx sobre el principi de l'autodeterminació dels pobles. No tan sols es van negar el principi marxista segons el qual "una nació que gaudeix d'autonomia" no té els mateixos drets que la nació "dominant", ans bé retallaren del projecte d'Estatut les facultats més essencials perquè Catalunya pogués exercir una funció de govern amb possibilitats d'Ext.

Maduresa de la consciència nacional. Tot això pertany, però, a un passat que no hauria de tornar, puix que Catalunya ha arribat al zònit de la maduresa de la seva consciència nacional i perquè a Catalunya la bandera nacional està en bones mans, les de la classe obrera, amb el Partit Socialista Unificat al davant, el partit que aplica a Catalunya el principi marxista-leninista del dret dels pobles, grans o petits, a l'autodeterminació; partit que té una teoria oposada a la del nacionalisme burgès, un dels principis bàsics de la qual és que el problema nacional és inseparable de la lluita per l'anihilament de l'explotació capitalista; que el dret dels pobles és ~~inalienable~~ inalienable; que la nació, en exercici democràtic del seu dret, pot constituir-se en Estat separat, pot unir-se a un altre Estat o pot federar-se amb l'Estat al qual pertany històricament; teoria que considera que el respecte d'aquesta voluntat nacional lliurement expressada és obligatori. I no cal dir que si és així per a tots els pobles, ho és també per a Catalunya: quan al dret de Catalunya a la seva autodeterminació i quant a l'obligatorietat del poble de Castella de respectar aquest dret. Car en teoria marxista-leninista tots els pobles són iguals en drets. I és més: els pobles més avançats tenen el deure indefugible d'ajudar els més endarrerits econòmicament, políticament i culturalment a elevar-los a llur nivell, la qual cosa és, segons el marxisme, una de les condicions per a establir la col·laboració fraternal entre els treballadors de les diferents nacionalitats.

Però aquest no és el cas de Catalunya. Car Catalunya, repetim, és la nació més avançada de l'Estat plurinacional espanyol, i raó, doncs, suplementària perquè cap marxista no negui a Catalunya el seu dret a l'autodeterminació, dret inalienable, indiscutible i que no prescriu. I proclamat, no sols pels socialistes unificats catalans, sinó solennement proclamat per José Díaz el 9 de febrer del 1936 a Madrid, en nom del P.C. d'E., principi, doncs, obligatori per a tots els comunistes de la nació dominant. I no solament en relació a Catalunya, sinó també per a Euscadi i Galícia. Dret que en boca de José Díaz, interpretant fidelment el pensament de Marx i Lenin, va fins al dret de separació.

La síntesi justa. El reconeixement, però, d'aquest dret no suposa pas l'aplicació automàtica o obligatòria, com ha afirmat Joan Comorera amb aquests mots: "En la nostra situació, l'exercici mecànic de separació no resoldria el problema nacional, car no el podem ni hem de deslligar-lo del problema general de la Revolució democràtica espanyola. (Continuarà)"